

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094720640/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

men om mig og føle min kraft gennemtrænge den og avle mangedobbelt kraft i det ellers døde stof.

Således vil jeg sidde og føle, hvorledes min sjæl meddeler sin gløden til den kolde verden, hvor den fra mig udgleder ild former sig til en uendelig ild.

Således vil jeg langsomt, hagsomt, i tryk bevidsthed om min skabervælde frembringe en ny verden omkring mig.

Hvem er den frække, der vover at forstyrre verdensstoffet i sin hvile og vække ånden, der ruger over tågekuglen?

Hurt! langt nede taler det, ødsene stiger op, stødvise, dæmpede sitrer de op til mig, og når de kommer til mig, opfatter jeg kun et bristende suk.

Har sødelegelsen glemt noen? Vis dig og tal!

Hele verden er ødelagt, men på en enlig sten sidder der en afsindig digter tilbage og klager over sin skæbne.

Herre, jeg har ikke noget at takke dig for, mit hjerte tilsier mig snarere at forbande end at velsigne.

Herre, jeg er ikke som en af de små hunde, der bjæffer artig ad folk, fordi det tilfredsstiller dem at høre sig selv skråle, men som løber med halen mellem benene, når man vender sig om efter dem; jeg er heller ikke som de hunde, der nærmer sig med ydmyg logrende hale og krogede af ængstelig begærlighed efter kærtegn; jeg fordiker kun min ret, og det er det, som jeg har brug for og trang til.

Herre, hvis du ser med velbehag på den troendes krumme ryg, men harmes over tænkerens oprejste pande, da slå til! Hvis du ikke vil det, så hør din uret.

Hvorfor har du givet mig en guddommelig sjæl i et afmægtigt legeme? Hvorfor attrå til alt, men ævne til intet?

Hvorfor er jeg ikke blevet almægtig? Sig mig det, og forsvær dig, om du kan!

Jeg har i min sjæl riger af skønhed, som intet steds findes på jorden; hvorfor kan jeg da ikke se til dem: bliv! og så se dem så der? Du skulde jorden blic skabt om, da skulde der komme en

verden, hvori intet er ufuldkomment, og himlen skulde forsværes derved.

Hvad er jordens største herlighed mod den beskedneste af mine drømme, mod det ringeste af mine idealer! Og intet af dem blir til virkelighed; nej, men den hæslige, grå virkelighed, den blir stående.

Ved du da ikke, hvad skønhed et menneskes tanke kan undfange? Gi mig almagt, at jeg kan vise dig det! Menneskenes tanker er højere og skønnere end din skabning, vi tørde vove mer, end du har vovet, vi er allerede langt videre end du. Forbandt du måske denne uhyre skabertrang med vor afmagt for på den måde at pine os mer følelig?

Og jeg skal dø; tusender som jeg er døde, og med dem er der gået verdener af skønhed under, men ingen kendte dem, og det har altsammen været spildt. Jeg skal dø, og ingen skal kende de tankeverdener, som forsvinder med mig. Alt det opstår kun for at gå til grunde; det har kun været kendt af een, og denne ene har det været mer til sorg end til glæde, fordi han vidste, det var dømt til at forsvinde igen, ukendt, udviklelsgjort. Jeg skal dø, og min sjæls verden har været forgæves. Ti det billede demaf, som jeg nøjsommelig har digtet frem, var kun et skyggebillede – det ved du, og jeg kan tænke, du ser med tilfredshed ned på min uformåenhed.

Her er jeg bundet til en hæslig klippe, din verden, ikke min, og her er min uophorlig brændende skabertrang fængslet med mig.

Jeg skal dø! Jeg sier mig det med harme og forbandelser, og hvad der har levet i mig, skal ingen kende, det skal ha været til ingen nytte, og i den store verden skal det kun efterlade svage spor, som snart slettes ud.

Men du vil ikke skænke os mer ævne, end hvad du karrig har tilmålt os?

Misunder du os i din stivnede fuldkommenhed? ti vi går dog stadig fremad, men du ikke; vor kraft blir større ved brugen, din ikke. Frygter du måske for, at din forstenede almagt ikke skal kunne tåle sammenstødet med vor kraft, der vel er mindre, men levende?